

El perfumista

Envejava i odiava el vell a parts iguals. Posseïa un talent innat, impossible d'imitar. Al Pierre li havia costat anys d'estudi, primer a la universitat i després a la casa del perfum Givaudan, arribar a la posició que ocupava. Ser el segon nas de la companyia no encaixava amb les seves pretensions de fama i grandesa. Del vell havia après el més important de la seva professió. I això era com una úlcera que el corroïa per dins.

Per això, el matí que va veure el Murillo acostar-se al nas el paper impregnat d'una de les mostres de la nova creació, va percebre el dissimulat, però per a ell evident gest d'horror: havia perdut l'olfacte. Després de tants anys de treballar colze a colze amb ell, coneixia perfectament el posat natural d'agitar suaument la tira ruixada i aproximar-la primer al nariu esquerre i després al dret. Aquesta vegada s'havia aturat més del compte en el pas d'un a l'altre. Estava paralytitzat. L'home havia pogut esquivar totes les onades anteriors del virus, però ara havia caigut: COVID. Una tomba professional s'havia obert als peus del vell i el Pierre no deixaria escapar una oportunitat així.

El Pierre li atribuïa la genialitat de Beethoven, que podia compondre estant sord perquè sabia com sonaria una partitura en escriure-la. D'igual manera el Murillo podia crear les combinacions per aconseguir una determinada fragància component les notes adequades de sortida, cor i fons per crear perfums que fossin una simfonia d'execució perfecta. Però tot i que Murillo podia continuar formulant de memòria, el Pierre sospitava que se sentia profundament angoixat.

A falta dels últims retocs per a la presentació del nou perfum, notava que Murillo cada dia estava més neguitós. Sabia que a ell no podia enganyar-lo.

Potser havia d'insistir a posar-lo a prova? Pierre sabia que la pitjor humiliació per al vell seria reconèixer-se públicament desposseït del seu do.

—Pierre, no t'he sentit entrar... —El mestre va veure el seu pupíl acostar-se amb un somriure misteriós.

—No sabia que a més de l'olfacte també havies perdut l'oïda —va dir amb sorna—. Ai, Salvador, qui ho diria, oi? Una carrera d'èxit arruïnada per un virus.

—Què pretens? —va dir, sostenint-li la mirada amb orgull.

—Que signis la teva carta de dimissió i et retiris després de la presentació d'*Impérissable*. No estàs capacitat per continuar exercint la teva professió.

—No tens les qualitats per ocupar el meu lloc, Pierre. Ets bo component, però mai seràs un dels grans. No creguis que t'ho posaré fàcil.

—Ho filtraré a la premsa, serà la teva deshonra. Tens un mes.

El Pierre s'havia encoratjat, però en el fons sabia que el vell no renunciaria mai per voluntat pròpia. Era el gran Murillo, aclamat unànimement per crítics de tot el món i amb butaca pròpia a l'Acadèmia del perfum. Un triomfador fet a si mateix. No es retiraria així com així. Havia d'idear un pla per evitar que la premsa considerés Murillo una víctima i veure'l humiliat, desesperat per la vergonya i la derrota. Tantes vegades havia sentit la punxada de l'enveja, juntament amb l'esbalaïment per la facilitat natural amb què creava... Mai seria capaç de reconèixer-ho però fins i tot va haver-hi un temps en què va arribar a confondre l'admiració amb un altre sentiment més profund. Aviat, però, la condescendència amb què el tractava Murillo va acabar consecant d'enveja el Pierre i un odi profund i salvatge va cobrir qualsevol altra emoció.

Una nit, el Pierre estava acabant d'enllestir un informe per a la revista corporativa quan va apropar-se-li el seu pastor alemany i va recolzar el morro al

seu genoll. Aquell gest afectuós de l'animal el va fer somriure i li va tornar les moixaines gratant-li el llom. De sobte, va recordar un episodi traumàtic de la seva infantesa a la casa familiar que podria ser la clau per aconseguir el seu propòsit. Un matí, quan no devia tenir més de vuit anys, es va llevar estranyat que el seu gos no estigués als peus del llit. Al jardí, davant el cadell mort, l'àvia li va revelar el perill mortal del teix.

El Pierre es va dedicar a investigar sense descans les propietats del teix fins trobar la combinació ideal per mesclar amb qualsevol beguda sense que se'n modifiqués l'aparença. Només calia enginyar la manera d'abocar el verí a la copa de Murillo sense que se n'adonés ningú.

El gran dia de la presentació havia arribat i a la façana de la Casa Batlló s'hi projectaven imatges dels components exòtics que conformaven el *bouquet d'Impérissable*, evocant la riquesa dels seus ingredients.

El còctel se servia a la planta noble. A l'escala principal, el reflex dels centenars de lluminàries en forma de pètals amb les rajoles del celobert creava un efecte oníric, una mena d'il·lusió sumptuosa. Mentre pujaven, el Pierre acaronava el passamà de fusta i els flaixos dels periodistes no feien més que augmentar la seva sensació de poder. Tenia a tocar la victòria.

Portava el verí en un petit flascó dels que feien servir per a les mostres. Havia de dur a terme la seva missió cap al final de l'acte, per tal que els símptomes no es fessin visibles en públic. Durant tota la vetllada, Murillo va atendre la premsa amb amabilitat. Mentrestant, el Pierre es va mantenir en un discret segon pla.

Un conegut periodista que cobria l'acte per a la televisió s'apropà a ell.

—Bona nit, Pierre. Abans hem estat conversant amb el mestre Murillo i t'ha descrit com la seva mà dreta. Com ha estat treballar amb el gran mestre del perfum?

—Agraeixo de tot cor les seves paraules. Ell no només ha estat el meu mentor, sinó també la figura cabdal a qui he d'agrair els valors fonamentals que em serveixen de guia. Ha estat un honor treballar amb ell en l'elaboració d'*Impérissable* i durant tots aquests anys en la creació de tants altres perfums.

Es va sorprendre de la naturalitat amb què li van sortir les paraules. Li feia ràbia reconèixer aquella realitat. Acceptar l'enlluernament, la fascinació. Es va palpar l'ampolleta a la butxaca interior de l'americana. Amb determinació, va agafar dues copes de cava. Dissimuladament, va buidar-hi en una d'elles el flascó i es va dirigir cap a Murillo, que s'acomiadava dels convidats menys noctàmbuls.

—Senyores, senyors, un últim brindis per qui ha estat tot per a mi i per a l'èxit de la companyia!

Va sentir la seva pertorbadora essència. I de nou els batecs, en una asincronia desordenada. Com aquella primera vegada. Ell ja treballava a la companyia quan hi va arribar Murillo. Aquell matí, a l'entrar a la recepció, va ensumar una aroma completament nova per a ell. Era com de pell neta, de l'erotisme de qui se sent segur de si mateix, d'allò que mai havia sentit. Va inspirar profundament guiant-se per aquella olor. El seu rastre el va portar fins l'ascensor de la dreta. Hi va entrar. Estava embriagat per aquell voluptuós perfum i volia conèixer la persona que el portava. Va prémer el botó del pis on estava el despatx assignat al nouvingut, amb vistes a tota la ciutat. Dins seu l'olor li havia

despertat un ritme frenètic i persistent, com un desig sense forma, aliè i innegable. Picà a la porta i va sentir la veu del gerent dient «endavant».

—Pierre, et presento el Salvador Murillo, nou director creatiu de la companyia.

Tots van alçar les copes en sentir la proposta de brindis del Pierre i van beure. Ja estava fet. El Pierre mirà als ulls al Murillo. Se sentia exultant.

Aleshores el gerent de la companyia va fer un anunci inesperat:

—Vull aprofitar l'avinentesa per comunicar que el senyor Murillo ha arribat a un acord amb l'empresa per tal de comercialitzar la que fins ara ha estat la seva fragància personal, elaborada per ell mateix per a ús exclusiu. Salvador, millor explica-ho tu mateix.

—Gràcies... Efectivament, el que fins ara ha estat el meu perfum d'ús particular passarà a ser produït per la firma. La fórmula queda en secret fins que se signi la cessió de la patent. És un gran plaer poder posar a disposició de la nostra selecta clientela la meva creació més íntima, la meva essència.

Un allau de preguntes van succeir-se després de l'inesperat comunicat: quant de temps haurem d'esperar per poder adquirir el perfum? On es distribuirà? Es tracta de la seva obra mestra? Senyor, Murillo, si us plau!

Pel Pierre, l'enrenou que va provocar l'anunci era un eco de paraules inconnexes. Va sentir un xiulet a les oïdes. Sense Murillo, el llançament d'aquell perfum mai seria possible. Havia perdut l'oportunitat de capturar l'aroma de l'amor.